

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 27Co/34/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124202915
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124202915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košču a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobcu: D. s.r.o., sídlom A. XX, XXX XX X., G.: XX XXX XXX, proti žalovanému: P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX X., právne zastúpený Mgr. et Mgr. Dušan Straka, Námestie legionárov č. 5, Prešov (na spísanie a podanie odvolania), o zaplatenie 1 226,22 € s prísl., o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15C/15/2024 - 69 zo dňa 12.6.2025 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie .
- II. Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len súd prvej inštancie) v konaní o zaplatenie 1226,22 eur s príslušenstvom rozhodol takto

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 226,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 226,22 eur od 16.6.2023 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 4.4.2024 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 1226,22 € s prísl.

3. Žalobu odôvodnil tým, že odporca užíva nebytový priestor č.. o výmere XXX m² bez akéhokoľvek právneho titulu. Vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je navrhovateľ" (.. Z predchádzajúcich rozhodnutí súdov všetkých stupňov (aj 5Cdo/113/2008), jednoznačne vyplýva, že predmetný nebytový priestor užíva odporca bez právneho titulu a jeho vzťah k navrhovateľovi nie je založený na základe nájmovej zmluvy, a preto nejde o chránený nájom (cit. z rozsudku 5Cdo/113/2008: „V predmetnej veci žalobca (v tomto prípade odporca) nepreukázal, že sa stal nájomcom bytu, ktorý nájom požíva zákonnú ochranu i vo vzťahu k zákonu č. 656/2004 Z.z., a preto nebolo možné uložiť" žalovanému (v tomto prípade navrhovateľ") povinnosť", ktorá mu zo zákona nevyplýva". V praxi to znamená, že navrhovateľ" nie je povinný poskytovať" odporcovi žiadne služby, ktoré sú obvyklé spojené s nájmom. Odporca aj v roku 2022 užíval nebytový priestor č. 101. S užívaním predmetného priestoru vznikajú na strane odporcu náklady za nájom a za služby spojené s nájmom (dodávka tepla, TUV a Vas), ktoré odporca neplatí v primeranej výške. Rozdiel medzi nákladmi súvisiaci užívaním nebytového priestoru č. 101 vzniknutými za rok 2022 a zálohovými platbami uhradenými odporcom, o ktorý odporca získal majetkový prospech tým spôsobom, že riadne neplatil primerané nájomné za nebytový priestor č. XXX a za služby spojené

s nájmom, ktoré odporca ako konečný spotrebiteľ" spotreboval, sú predmetom návrhu na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1 226,22 EUR s príslušenstvom. Navrhovateľ zaslal odporcovi faktúru č. XXXXXXXXXX, ktorou odporcovi vyfakturoval náklady za nájom a za dodávku tepla, ÚV a Vas za rok 2022 - Vyúčtovanie skutočných nákladov za rok 2022 s termínom úhrady 15.06.2023. Súčasťou bolo aj vyúčtovanie BD Prešov za rok 2022, v ktorom boli správcom vyúčtované náklady na teplo, TÚV a Vas, ktoré boli spotrebované v priestore č. XXX odporcom, ako konečným spotrebiteľom. Vyúčtovanie spracoval správca BD Prešov a nie navrhovateľ. Predmetnú faktúru odporca neprevzal a vyfakturovanú sumu 1 226,22 EUR v termíne splatnosti neuhradil. Celková dlžná suma ku dňu podania návrhu predstavuje čiastku 1 226 22 EUR s príslušenstvom.

4. Žalobca spolu so žalobou predložil faktúru č. XXXXXXXXXX, vyúčtovanie nájmu a nákladov za teplo, TÚV a VaS za obdobie 01-12/2022, vyúčtovanie Bytového družstva Prešov za rok 2022.

5. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám, ktoré mu boli doručené dňa 18.6.2024, vyjadril odporom proti platobnému rozkazu, doručeným súdu 26.6.2024. V ňom uviedol, že konateľ firmy D. s.r.o. p. Q. C., dal súdom takú dokumentáciu, ktorá je nepravdivá. Súdy nepreverili kúpno-predajnú zmluvu, projektovú dokumentáciu, kolaudačné rozhodnutie. Tieto dokumenty sú dôkazom toho, že M. W. mal právo odkúpiť byt podľa zákona 182 z roku 1993. C. D. porušila zákon a byt p. M. W. neodpredala. Zároveň ho konateľ firmy spolu so svojim právnym zástupcom dali finančne vydierať súdnou cestou vymáhať peniaze. Konateľ firmy D. neakceptoval rozsudok O. súdu v F. 8C/290/04 a 2Co/23/2007. Tento rozsudok je aj dnes právoplatný. Žaloba na jeho osobu bola nepravdivá a vymyslená, len preto, aby sa mohli bezdôvodne obohatiť na úkor neho a jeho rodiny.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu, ktorý tvorí: žaloba na č. I. 1-3, zaslanie faktúry na č. I. 4, faktúra č. XXX, XXX, XXX z X.X.XXXX na č. I. 5, vyúčtovanie nájmu a nákladov za teplo za obdobie 01-12/2022 na č. I. 6, vyúčtovanie mesačných zálohových platieb bytového družstva z 19.5.2023 na č. I. 7, predpis mesačného nájomného z 5.6.2023 na č. I. 8, predpis mesačných platieb Bytového družstva z 19.5.2023 na č. I. 9, odpor žalovaného doručený súdu 26.6.2024, sťažnosť na č. I. 20, vyjadrenie k odporu žalobcu doručené súdu 22.7.2024 na č. I. 23, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 2.9.2024 na č. I. XX, kúpna zmluva z 24.7.1998 na č. I. XX-XX, uznesenie Najvyššieho súdu 5Cdo/113/2008 z 24.3.2010 na č. I. 29-34, rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/23/2007 z 26.11.2007 na č. I. 35-37, oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti zo 14.12.2010 na č. I. 38, upovedomenie o postúpení podania z 28.10.2010 na č. I. 39, čestné prehlásenie P. C. z 5.10.2006 na č. I. 40, stanovisko k bytovému domu mesta X. zo 14.3.2007 na č. I. XX, žiadosť na č. I. XX, rozhodnutie o pridelení podnikového bytu na č. I. XX, poskytnutie informácie na č. I. XX, rozhodnutie Okresného úradu v X. zo 16.5.2000 na č. I. XX-XX, potvrdenie na č. I. 50-51, spis E. súdu F. sp. zn. XXCsp/X/XXXX a 15Csp/161/2018 a zistil nasledovné:

7. Na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy medzi žalovaným a N. n.p. O., závod X., zo dňa 2.6.1986 bolo žalovanému pridelený X-izbový podnikový byt na ulici A. č. XX na čas určitý od X.X.XXXXX do 1.6.1996, t.j. dobu 10 rokov.

8. Na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 24.7.1998 uzavretej medzi N. X., a.s. a žalobcom bola prevedená budova slobodárne postavenej na parc. č. XXX/X o výmere XXXX mX so súp. č. XXX.

9. Kolaudačným rozhodnutím Okresného úradu v X., odboru životného prostredia bolo žalobcovi povolené užívanie stavby - bytového domu na pozemku parc. č. XXX/X, k.ú. X.. X. obsahovala prevádzkové priestory a 47 nebytových jednotiek.

10. Z nepopretých tvrdení žalobcu vyplýva, že žalobca je pod por. č. XX vlastníkom nebytového priestoru č. XXX nachádzajúceho sa vo vchode č. XX obytného domu so súp. č. XXX na parc. I. č. XXX/X, k.ú. X.. Žalovaný tiež nepoprel, že predmetný priestor užíva.

11. Z vyúčtovania mesačných zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za mesiace 01-12/2022 Bytovým družstvom F., vyplýva, že žalobcovi bol za nebytový priestor o výmere XXX mX vyúčtovaná suma nákladov vo výške XXXX,XX €.

12. Z vyúčtovania nájmu a nákladov za teplo, teplú úžitkovú vodu (TÚV), vodného a stočného (VaS) za obdobie 01-12/2022 žalobcu na priestor č. XXX vyplýva, že žalovaným neuhradené náklady za služby spojené s bývaním činia XXX,XX € a žalovanému bol tiež predpísaný nájom vo výške 1.593,31 €. Keďže však žalovaný uhradil sumu vo výške 1.260,- €, dlžný nedoplatok činí 1226,22 €.

13. Žalobca faktúrou č. XXXXXXXXXX vystavenou dňa 5.6.2023 so splatnosťou dňa 15.6.2023 vyúčtoval žalovanému náklady za nájom a tiež za dodávku tepla, S. a Q. za rok XXXX v celkovej výške 1226,22 €. Uvedenú faktúru si žalovaný neprevzal z poštovej prepravy a bola žalobcovi vrátená 27.6.2023.

14. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Taktiež poukázal na ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky²⁾ platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

17. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Konštatoval, že nie je sporné, že žalovaný obýva nebytové priestory v bytovom dome, ktorého správcom je Bytového družstvo F. Správca vyúčtoval žalobcovi ako vlastníkovi predmetného nebytového priestoru náklady a úhrady za jeho užívanie v roku 2017. Následne na to, žalobca vyúčtoval žalovanému tieto náklady, ako aj sumu za užívanie predmetných priestorov, keďže medzi nimi nie je uzavretá nájomná zmluva a teda žalovaný v nich býva bez právneho dôvodu. Suma bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov činí cca 133,- €/ mesačne, ktorá sa podľa zistení z iných konaní medzi stranami sporu približuje sume nájomného za dvojizbový mestský byt v X. o výmere cca 53 m². Žalovaný však užíva priestory vo väčšej výmere a to XXX m² a teda žalobcom uplatnená suma nie neprimerane vysoká. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti faktúry č. č. XXXXXXXXXX- 16.6.2023. K 12.6.2024 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 4,25 %, preto je dôvodné v zmysle dispozičnej zásady akceptovať úrokovú sadzbu vo výške 5 % ročne.

18. Súd zamietol návrh žalovaného na vykonanie dokazovania pribratím znalca na posúdenie správnosti predaja slobodárne, nakoľko z listu vlastníctva jednoznačne vyplýva, že sa jedná o nebytový priestor a pre toto konanie navrhnuté znalecké dokazovanie nie je potrebné, keďže voči žalovanému bola uplatnená suma za reálne poskytnuté služby a suma bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej užívaniu bytu a nie nebytových priestorov.

19. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

20. Uviedol, že za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe je potom potrebné považovať aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013).

21. Zo záverov právnej doktríny vyplýva, že právoplatným rozsudkom súdu, ktorým sa ukladá povinnosť, sa adresátom účinkov záväznosti tohto rozhodnutia označeným v ustanovení § 228 ods. 1 CSP

zakladá prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 CSP). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na strany sporu (účastníkov konania), v ktorom bolo vydané; jeho výrok je záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím (pozri aj Števček, Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, Praha 2009, s. 425).

22. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013) v súvislosti s viazanosťou súdu posúdením hmotnoprávneho vzťahu strán sporu v inom súdnom konaní v nadväznosti na ustanovenie §230 CSP, resp. vtedy platného § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) uviedol, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom(novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) týmto vyriešením viazaný. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru o (ne)existencii uloženej povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté.

23. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je nepripustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 228 ods. 1 CSP. Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti.

24. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť (viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28.októbra 1999 a vo veci Ryabykh proti Rusku z 24. júla 2003, ale tiež napr. NS SR sp. zn. 4Cdo/161/2020, 2Cdo/114/2022).

25. Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra najvyššieho súdu, ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Ústavný súd v náleze II.ÚS 349/09-36 z 20.januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zdôrazniac, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p. (teraz § 194 ods. 1,2 CSP), ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. (teraz § 228 ods. 1 CSP) všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. V uznesení I.ÚS 170/2015-15 z 1.apríla 2015 ústavný súd uviedol, že ani samotná skutočnosť, že napriek veci už právoplatne meritórne rozhodnutej môže existovať aj iný pohľad na túto identickú vec, nie je dostatočným dôvodom na nové rozhodnutie o tejto veci, pretože aj tento iný pohľad na tú istú záležitosť mal byť a mohol byť predmetom prieskumu v rámci už právoplatne skončeného konania. (Obdobne Uznesenie Krajského súdu Prešov Spisová značka: 11Co/23/2024 z 26. 02. 2025).

26. Súd prvej inštancie poukazuje aj na skutočnosť, že predbežná právna otázka nastolená v tomto konaní žalovaným (vlastníctvo a charakter predmetného priestoru) bola voči stranám sporu riešená už v minulosti právoplatnými rozhodnutiami napr. v konaní okresného súdu prešov 14Csp/2/202015Csp/161/2018).

27. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) tak, že v plnej miere úspešnému žalobcovi ,čo do žalovanej istiny ,priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

28. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný a to proti výrokom 1 a 2 a to včas. Uviedol, že ak žalobca tvrdí, že užíva neoprávnene nebytový priestor číslo 101 o výmere 100 m² a bez akéhokoľvek právneho titulu a že je vlastníkom nehnuteľnosti žalobca, že tieto skutočnosti sa nezakladajú na pravde, nakoľko súdy už viackrát rozhodli, že predmetný priestor je bytom a nie nebytový priestor a žalobca odmieta akceptovať túto skutočnosť. Uviedol, že čo sa týka úhrad za služby spojené s užívaním bytu každý mesiac uhradza žalobcovi sumu 105 eur, pričom elektrickú energiu žalobca nedodáva a platí si ju sám, žalobca nerieši ani odpad a on neodoberá ani teplú vodu. Vo vyúčtovaní sú tak uvedené položky, ktoré vôbec neužíva. Žalobca tak mu neposkytuje služby spojené s užívaním bytu. Uviedol, že byt požadoval aj niekoľko krát aj odkúpiť, no bezvýsledne. Ohľadne výroku o trovách konania uviedol, že 77 ročný starobný dôchodca s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom mu bolo rozhodnutím Centra právnej pomoci priznaný nárok na právnu pomoc. Zotrval na skutočnosti, že jemu ako žalovanému bol pridelený predmetný byt v rámci podnikovej ubikácie a žalobca mu ho neponúkol na odkúpenie, aj keď takúto možnosť mal. Má za to, že je dôvod použiť ustanovenie § 257 CSP , pretože v danom prípade ide o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie teda vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval ustanovenie § 257 CSP. Žiadal, aby Krajský súd v Prešove napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

29. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaný ako odvolacie dôvody uvádza ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, pričom nekonkretizuje, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam dospel súd prvej inštancie, ani uvádza v čom rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že z obsahu odvolania je viditeľne, že žalovaný v odvolaní súdom vykonané dokazovanie a najmä jeho hodnotenie interpretuje tak , ako to vyplýva z obsahu súdneho spisu a z rozsudku. Žalovaný ak tvrdí, že súdy už viackrát rozhodli, že predmetný priestor je bytom a nie je nebytovým priestorom nedoložil konkrétne, ktoré súdy a pod akými spisovými značkami takto rozhodli. Pokiaľ sa týka konštatovania žalovaného k úhrade mesačnej sumy 105 eur za služby spojené s užívaním bytu a riadnom nedodávaní služieb spojených s užívaním bytu uviedol, že z predchádzajúcich rozhodnutí súdov vyplýva, že z vyúčtovania bytového družstva je nesporné, aké náklady za užívanie bytu za užívanie priestorov, ktoré užíval žalovaný boli vynaložené na teplo a teplú úžitkovú vodu ako aj vodné a stočné, a preto nájomné v sume 1,3146 eur mesačne za m², t.j. 132,78 eur za 101 m² mesačne, ktoré požaduje žalobca je primerané. Taktiež uviedol, že suma nájomného bola už súdom ustálená v roku 2012 a nebola indexovaná mierou inflácie za predchádzajúce roky. Odvolací súd už v iných konaniach zistil, že žalovaný si dlhodobo neplní svoje povinnosti, a teda neuhrádzal v celom rozsahu náklady slúžiace s užívaním bytu. Ohľadne trov konania žalobca uviedol, že konštatovanie žalovaného o jeho sociálnej situácii v nadväznosti na povinnosť nahradiť trovy konania so záverom, že nepriznanie náhrady trov konania sa majetkovej sfére žalobcu ako obchodnej spoločnosti nijako negatívne neprejaví, vyznieva v kontexte úmyselného bezdôvodného obohacovania žalovaného na úkor žalobcu , viac ako paradoxne, pretože žalovaný si dlhodobo neplní svoje povinnosti a neuhrádza v celom rozsahu náklady súvisiace s užívaním bytu. Žalobca uviedol, že voči žalovanému dňa 31.12.2024 eviduje pohľadávku z neuhrádzania nákladov súvisiacich s užívaním priestorov číslo 101 v sume 25 237,09 eur ,čo je zjavne v rozpore s preukázaním dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania úspešnej strane. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý vec správne posúdil, správne vyhodnotil a následne správne aplikoval príslušné právne predpisy a riadne argumentačne jasne a nehnuteľné svoje rozhodnutie odôvodnil, potvrdil v celom rozsahu a zaviazal žalovaného nahradiť trovy aj odvolacieho konania.

30. K odvolaniu sa už žalovaný nevyjadril, ktorý následne predložil súdu plnú moc na zastupovanie advokátom Mgr.et Dušanom Slovákovi , označenú ako plnú moc na spísanie a podanie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 15C/15/2024 - 69 zo dňa 12.06.2025.

31. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovení § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon číslo 160/2015 Z. z, ďalej iba „CSP“, platný od 1.7.2016) , preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP (a contrario) a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo

výroku vecne správne. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ustanovení § 387 ods. 1 CSP.

32. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a pre zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné.

34. Odvolací súd si osvojil závery súdu prvej inštancie a z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca je pod poradovým číslom XX vlastníkom nebytového priestoru číslo 101 nachádzajúceho sa vo vchode číslo 31 obytného domu so súpisným číslom 865 na parcele C KN číslo XXX/X k.ú. X., pričom žalovaný nepoprel, že predmetný priestor užíva. Podľa vyúčtovania mesačných zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za mesiace 1 až 12 2022 vykonaným družstvom vyplýva, že žalobcovi bol za nebytový priestor o výmere 101 m² vyúčtovaná suma nákladov 1568,24 eur. Z vyúčtovania nákladov za teplo a teplú úžitkovú vodu vodného a stočného za obdobie 1 až 12/2022 žalobcu na priestor číslo 101 vyplýva, že žalovaného neuhradené náklady za služby spojené s bývaním činia 892,91 eur a že bol tiež predpísaný nájom vo výške 1593,31 eur. Žalovaný však uhradil sumu vo výške 1260 eur a dlžný nedoplatok tak predstavuje sumu 1226,22 eur. Žalobca faktúrou číslo 202306622 zo dňa 05.06.2023 so splatnosťou k 15.06.2023 vyúčtoval žalovanému náklady za nájom a tiež za dodávku tepla, tuv (teplú úžitkovú vodu) VaS (stočné) za rok 2022 celkovej výške 1226,22 eur. Uvedenú faktúru si však žalovaný neprevzal a bola žalobcovi vrátená 27.06.2023.

35. Už z tohto dôvodu sa preto žaloba po vykonanom dokazovaní súdom prvej inštancie ,javí dôvodnou. Tu sa odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj z právnym zdôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a to s ustanovením § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí musí obohatenie vydať .

36. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s právnym posúdením súdu prvej inštancie o viazanosti hmotnoprávneho vzťahu strán sporu v inom súdnom konaní, ktorým je aj odvolací súd viazaný a žalovaný opak nepreukázal. Preto ani odvolací súd tejto odvolacej námietke žalovaného vyhovieť nemôže.

37. Ohľadne trov konania a ďalšej odvolacej námietky žalovaného, že súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 257 CSP, odvolací súd poznamenáva, že nevidí dôvod na aplikáciu § 257 CSP a dôvody uvádzané žalovaným v ním podanom odvolaní považuje za nepresvedčivé. Súčasne, ak žalovaný poukazuje aj na rozhodnutie o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, odvolací súd poukazuje, že rozhodnutím Centra právnej pomoci kancelária F. zo dňa 26.08.2025 žiadateľovi P. W. v právnej veci o zaplatenie 1226,22 eur s príslušenstvom a to vo veci D. s.r.o. vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/15/2024 nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci a to z dôvodu, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na právnu pomoc, ak príjmy žiadateľa prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze.

38. Ani odvolací súd nevzhladol v prejednávanej veci dôvody hodné osobitného zreteľa a to neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku sporu, povahu a okolnosti veci, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strán sporu, nízky príjem. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie , ako aj rozhodnutia Centra právnej pomoci - kancelárie F. tieto skutočnosti nevyplývajú a odvolateľ ich ani inak nepreukázal .Nejde tak o svojvoľné rozhodnutie súdov prejednávajúcich predmetnú vec, ale o rozhodnutie zákonné , pretože ust. § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, čo nebolo zistené ale súčasne aj na dosiahnutie spravodlivosti pre obidve strany sporu .Nepriзнание práva na náhradu trov konania úspešnej strane sporu by bolo zrejme v rozpore s uvedenými zásadami a konštatovanými aj súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom.

39. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia i konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na podklade vykonaného dokazovania aj dospel k správnym

skutkovým zisteniam a návrh žalobcu správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním žalovaného zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 CSP, odvolací súd konštatuje v zmysle týchto ustanovení správnosť týchto dôvodov a podstatných bodoch na ne odkazuje.

40. Súčasne odvolací súd preskúmal aj námietky vyjadrené v odvolaní žalovaného a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, pretože v konečnom dôsledku nemôžu privodiť zmenu zisteného skutkového a právneho stavu.

41. Odvolací súd sa preto stotožňuje aj s výrokom súdu prvej inštancie o trovách konania a ako aj s jeho odôvodnením a to v celom rozsahu.

42. V odvolacom konaní žalobca mal úspech a naopak žalovaný úspech nemal. Ani v odvolacom konaní ako už je aj vyššie uvádzané, odvolací súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa a potrebu aplikácie § 257 CSP, a preto vyslovil, že žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

43. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).